

— Младенчо-о, дай биволитѣ насамъ!... — сепнаха го другарчетата му, той въздъхна и подкара биволитѣ надоле къмъ брода. Тукъ водата се разлива нашироко и е жълта, ама съвсемъ жълта.

Бѣше вече тъмно, когато Младенчо откряна мократа вратничка на тѣхната кѣща. Биволитѣ отъркаха разкисналата си кожа о диретитѣ и тежко застѣпяха въ нагизналия дворъ. Шиници притропаха подъ сайвана, и тѣ забързаха натамъ.

— Какво, бе? Дали рѣката... та закѣснѣхте така? — обади се Младенчовиятъ баща, а Младенчо каза:

— Рѣката...

— Е, какъ я минахте? На брода ли?

— На брода, — замислено отвърна той и помогна на баща си да вържатъ биволитѣ. Като влѣзоха въ кѣщи и приседнаха до огнището да се поизсусшатъ, Асенчо изгледа баща си и неочаквано запита: — Тате, бе? Върно ли е това... за Жълтата рѣка?

— Каква жълта рѣка? — изви учудено глава бащата.

— Е, жълта рѣка. Една голѣма, жълта рѣка, дето се биятъ за нея въ Китай, не знаешъ ли?.. Жълта, и който пие отъ нея, става жълтъ.

— Хм, — позасмѣ се баща му, — кой ти каза тия работи?

— Въ вестника пише, — викна насърдченъ Младенчо и съ свѣтнали очички заразправя. — Днесъ презъ дѣжда четохме вестникъ, единъ голѣмъ вестникъ... Кантонерѣтъ ни го чете... Какъ се биятъ тамъ въ Китай, какъ една нощъ ония японцитѣ налетѣли съ аероплани и посрѣдъ нощъ, кога спѣли, две хиляди души избили... Ама какъ после-е, — отдъхна си той облекчено, — какъ после тия се ядосали, че като пустнали жълтата рѣка, та ги отвлѣкла до единъ... Върно ли е, тате? — дигна той пламнало лице, а баща му го огледа позасмѣнъ, па въртна глава:

— Хм... щомъ го пише въ вестника, може и да е върно. То война нали е, всичко става... Гледатъ само какъ-какъ да се избиятъ... Да ни не дава Господь... — махна той съ рѣка и се надигна, но Младенчо го дръпна трепетно надоле:

— Ами защо се биятъ, бе тате?

— Защо? Защото сж лакоми това... хората, затова. Вие защо се бихте тия дни по ливадето? За пашълкъ, нали?... Така сж и народитѣ, ей така кото васъ биволарчетата. Ла-